

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa D. T.
przeciwko G. "P." Spółce Akcyjnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć
tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód D. T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 marca 2017 r., który zmienił uwzględniający powództwo w całości wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 września 2016 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej G. „P.” Spółki Akcyjnej w P. na rzecz powoda kwotę 80 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2011 r. i oddalił w pozostałym zakresie powództwo z tytułu należności za prace dodatkowe w postaci reprofilacji skarpy kanału dosyłowego wody W - 2, zrealizowane w wykonaniu umowy z dnia 28 lipca 2008 r. Sąd odwoławczy uznał roszczenie w pozostałym zakresie za przedawnione.

Jego zdaniem powtórne wezwanie pozwanego do próby ugodowej nie było już czynnością, która zmierzała bezpośrednio do dochodzenia roszczenia, ponieważ w okresie, jaki upłynął od poprzedniej, bezskutecznej próby ugodowej nie nastąpiły żadne zdarzenia, które uzasadniałyby ponowienie starań o zawarcie ugody przed sądem.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 118 k.c. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 647 k.c., art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 3 k.c., art. 5 k.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Na tej podstawie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 765.657,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2011 r., ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący wskazał, że potrzeba rozpatrzenia jego skargi wiąże się z wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W jego ocenie istnieje konieczność wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i rozstrzygnięcia, czy drugi wniosek o zawezwanie do próby ugodowej wywołuje skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości interpretacyjne, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; rozbieżności te należy przytoczyć. Muszą to być rozbieżności wykładni przepisu prawa, a nie rozbieżności w jego stosowaniu. Należy też wyjaśnić dlaczego dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane).

Wskazany przez skarżącego przepis został już jednak wielokrotnie wyłożony w zakresie wskazanym w skardze i ten kierunek wykładni należy uznać za utrwalony. Powód nie przedstawił okoliczności ani argumentów prawnych uzasadniających zmianę ukształtowanego stanowiska.

W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że w każdym przypadku - niezależnie od tego, czy jest to pierwsze zawezwanie do próby ugodowej czy kolejne - sąd jest zobowiązany do badania czy jest to czynność, która potencjalnie może doprowadzić do realizacji roszczenia oraz jaki jest jej rzeczywisty cel (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15, nie publ. i przywołane w nich wcześniejsze orzecznictwo). Nie jest czynnością zmierzającą bezpośrednio do dochodzenia roszczenia zawezwanie do próby ugodowej, którego celem jest jedynie wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do kolejnej przerwy biegu przedawnienia. Ocena celu podejmowanej czynności uzasadniona jest zawartym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. zastrzeżeniem, że skutek przewidziany w tym przepisie wywiera jedynie czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia oznaczonego roszczenia. Nie jest natomiast tym celem podważenie jednostronną czynnością instytucji przedawnienia roszczenia, służącej ograniczeniu w czasie uprawnień wierzyciela. Możliwość powoływania się na nadużycie prawa podmiotowego w wypadku podniesienia zarzutu przedawnienia, kiedy termin ten uległ wcześniej przerwie i biegł na nowo, wymaga

wystąpienia szczególnych i wyjątkowych przesłanek usprawiedliwiających opóźnione dochodzenie roszczenia.

Z przytoczonych względów, wobec niewystąpienia przesłanki przedsądu wskazywanej przez skarżącego i niestwierdzenia innych podstaw przedsądu przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, należało odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., a wysokość zasadzonej kwoty uzasadnia § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

r.g.